

www.parohiaserbanvoda.ro

SĂPTĂMÂNĂ PATIMILOR

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

FERICITUL IOSIF CEL PREAFRUMOS SMOCHINUL NERODITOR

DENIA
SFINTEI ȘI MARI LUNI

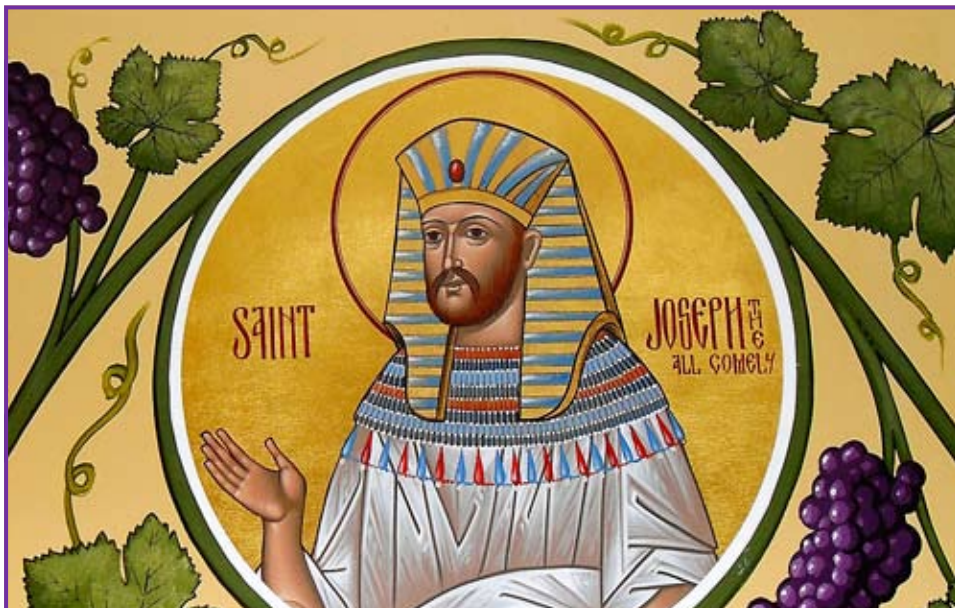
Odată cu Duminica Floriilor, cele patruzeci de zile ale Postului Mare au luat sfârșit. Începând din seara Floriilor, începem o nouă săptămână de post, de rugăciune și reculegere sufletească. Este Marea Săptămână a Sfințelor, Înfricoșătoarelor și Mântuitoarelor Patimi ale Domnului nostru Iisus Hristos. Timpul acesta este cel mai prețios din tot cursul anului și de aceea fiecareia dintre zilele acestei săptămâni încă din vechime i s-a dat numele de „mare și sfântă”. Și, cu adevărat, zilele acestea sunt mari, pentru măreția lucrurilor ce s-au săvârșit într-însele.

Începând din seara aceasta (Duminica Floriilor seara), Bunul nostru Mântuitor ne cheamă să-L petrecem cu toții pe ultimul Său drum, pe drumul dragostei, pe drumul suferințelor, pe drumul Crucii, al sângelui și al mântuirii neamului omenesc.

Luni, în Săptămâna Sfințelor Pătими ale Domnului nostru Iisus Hristos, Biserica ne aduce aminte de fericitul Iosif cel frumos, cel frumos la trup și la suflet. Este vorba de Patriarhul Iosif.

Iosif a fost un fiu mai mic al patriarhului Iacov, născut din Rahila. Invidiat de frații săi, a fost vândut ismailiților cu treizeci de arginți, iar aceștia la rândul lor îl vând lui Putifar, mai-marele eunucilor faraonului Egiptului.

Iosif e pomenit pe de o parte pentru curăția lui, pe de altă parte pentru că este icoană sau preînchipuire a Mântuitorului. Așa cum Iosif fusese vândut de frații săi cu gând ucigaș, dar mai apoi se făcuse izbăvitorul lor, hrănindu-i cu pâine în vremea foametei, tot așa și Mântuitorul Hristos a fost vândut și dat la moarte de neamul Său, dar S-a făcut mântuire lui Israel și întregului neam omenesc, hrănindu-ne cu pâinea cea cerească a Preacuratului Său Trup.

Dar Iosif este „preafrumos” nu numai prin frumusețe trupească, ci și prin frumusețea curăției sale. Curăția, întreaga înțelepciune, cum o numesc Părinții, este o numire cuprinzătoare a tuturor virtuților, semnul credincioșiei statornice față de Dumnezeu.

Tot în această zi de Luni binecuvântată, pomenim și o minune pe care a făcut-o Domnul Hristos, o minune spre înțeleptirea credincioșilor, pentru că negăsind smochine într-un smochin neroditor, l-a blestemat să se usuce și s-a uscat.

Smochinul cel blestemat era chipul pomului din rai care a înșelat prin fructele sale pe Adam. Deci, precum prin pom și prin lemn a intrat păcatul în lume, așa prin pom și prin lemn a fost blestemat păcatul; căci păcatul este asemănat de Sfinții Părinți cu o smochină. Precum aceasta este lipicioasă și ispititoare la mâncare, iar la urmă lasă un gust amar, tot așa este și păcatul. La început pare lipicios și dulce, iar la urmă foarte amar și ucigător de suflet.

Smochinul mai este și chipul omului căzut în păcate trupești, a omului care își ascunde păcatele sale și nu vrea să le arate preotului la spovedanie. Încă din rai, smochinul a ajutat la căderea lui Adam, căci după ce a mâncat și el și femeia lui, văzând că sunt goi, smochinul le-a împrumutat

frunzele sale mari, ca să-și acopere goliciunea trupului lor, după cum zice Moise: „Atunci amândurora li s-au deschis ochii și au cunoscut că erau goi; și au cusut frunze de smochin...” (Facere 3, 7)

Blestemând smochinul, Iisus a blestemat prin el toate păcatele trupești, urâta și preaînținată desfrânare, care încolțind încă din rai în trupul omului, a ajuns să stăpânească toată lumea, să robească pe cei mai tineri, să strice casele celor căsătoriți, să piardă cele mai multe suflete omenești.

Smochinul cel neroditor a fost blestemat și uscat apoi din pricina trufiei sale. Copacul fără roade este icoana omului mândru. El nu are decât frunze. El nu are decât umbră. El nu-și pleacă crengile la pământ, ca și copacul plin de fructe. El se ridică spre cer, ca plopu care are numai frunze. Omul mândru este urât și lui Dumnezeu și oamenilor. El nu se pleacă celui de jos. El nu mângâie pe cel căzut, căci nu se poate pleca la pământ. El nu hrănește cu nimic pe cel flămând, căci se îngreșează de dânsul. Omul mândru nu se poate mântui, de nu se va smeri.

Istoria smochinului a fost așezată aici pentru a ne îndemna la umiliță, după cum istoria lui Iosif a fost așezată pentru a ne înfățișa pe Hristos. ❖

Părintele Diacon Cristian Filiuță

Intrăm în Săptămâna Sfințelor Pătimiri

SĂ-L ÎNSOȚIM PE DOMNUL PE DRUMUL GOLGOTEI

„Învățătorul este aici și te cheamă”
(Ioan 11, 28)

Cum ne cheamă de altfel pe noi toți să ne alăturăm Lui pe drumul Golgotei, să ne deschidem mintea și mai ales sufletul pentru a înțelege cât de importante sunt pentru noi și pentru toată omenirea aceste zile premergătoare răstignirii și Învierii lui Hristos.

Postul Mare s-a încheiat deja. Azi L-am întâmpinat pe Domnul cu flori și cu stâlپări. Și ne-am bucurat, căci prin vocile copiilor, ale neprihăniților este anunțat și întâmpinat ca un Împărat Domnul. El nu numai că ne-a dat vestea unei Împărății din Ceruri, căci spune „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta” (Ioan 18, 36), dar în zilele acestea Se duce la jertfă de bună voie, ca noi să ne facem părtași Învierii și mântuirii. Aceste zile sunt cheia înțelegerii credinței noastre, dar și asumării unui creștinism viu: nu de vorbe, ci de fapte, nu de serbări și distracție, ci de adevăr și trăire autentică.

Din această seară intrăm într-o nouă săptămână de post, de rugăciune și reculegere sufletească. Este Marea Săptămână a Sfințelor, Înfricoșătoarelor și Mântuitoarelor Patimi ale Domnului nostru Iisus Hristos. Timpul acesta este cel mai prețios din tot cursul anului și de aceea fiecareia dintre zilele acestei săptămâni i s-a dat, încă din vechime, numele de „mare și sfântă”. Și se cuvine să luăm aminte la fiecare dintre ele.

Acum ne pregătim pentru marele praznic al Învierii Mântuitorului Iisus Hristos, pentru a primi și a simți cum se cuvine această mare bucurie a Ortodoxiei. De aceea pregătirea este în primul rând sufletească și trupească. Asprim postul, de ne este cu putință, și participăm la slujbele speciale, rânduite de Biserică în această perioadă.

Timp de 40 de zile am fost îndemnați a săvârși această călătorie a postului și, din rânduiala slujbelor, ni s-a cerut să fim mai râvnitori prin pocăință, rugăciune, smerenie, post și prin alte virtuți. În Săptămâna Patimilor ni se cere să arătăm roadele faptelor din timpul „alergării celor 40 de zile” și să primim pe Hristos la Sfânta și dumnezeiasca Liturghie din noaptea Învierii.

Dar cum postim în Săptămâna Mare?

Postul Mare se termină în seara de vineri a săptămânii a VI-a. Din Sâmbăta lui Lazăr postul dobândește o dimensiune nouă, din ascetic devine euharistic. Începem Săptămâna Mare din această seară, de la Vecernie. După pravilă în această săptămână gustăm numai pâine, sare, legume și apă. Dezlegare la untdelemn și vin avem numai în Sfânta și Marea Joi. În Vinerea și Sâmbăta Mare nu se gustă nimic până seara. Dacă nu putem posti atât de aspru, datorită vârstei, bolii sau altor neputințe și exigențe sociale, vom căuta să ținem post după putere și potrivit sfatului duhovnicului.

Slujbele speciale din Săptămâna Patimilor

Slujbele din fiecare seară, numite Denii, sunt de fapt Utrenii ale zilei următoare și se săvârșesc de Duminică până Vineri. Deniile sunt slujbe specifice Postului Mare, iar denumirea lor vine de la slavonescul „vdenie” - priveghere sau slujbă nocturnă.

Rânduiele în Săptămâna Mare

Cântările Triodului devin în această perioadă tânguitoare, ele întărind pocăința și durerea sufletească, prezente și în rânduiala slujbelor și în sufletele credincioșilor.

✦ În zilele de luni, marți și miercuri dimineața se obișnuiește a se săvârși slujba Ceasurilor, a Obedniței și Vecernia unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfințite. Mai ales la mănăstiri se citesc în aceste zile Stâlpii Evangheliilor.

✦ În Sfânta și Marea Joi, dimineața, se citesc Ceasurile al treilea, al șaselea și al nouălea, apoi Obednița și Vecernia unită cu Liturghia Sfântului Vasile cel Mare. La rânduiala proscomidiei din această zi, preotul scoate încă un Sfânt Agneț, pentru împărțirea bolnavilor și al pruncilor în tot cursul anului. După Rugăciunea amvonului, în unele mănăstiri și catedrale chiriarhale se obișnuiește să se săvârșească slujba

spălării picioarelor, care este o cutremurătoare evocare și actualizare a spălării picioarelor ucenicilor de către Mântuitorul Iisus Hristos.

✦ Joi seara se săvârșește Denia celor 12 Evanghelii, numită în cărțile de cult „Slujba Înfricoșătoarelor Patimi”. Sfânta Evanghelie este așezată pe analog în fața ușilor împărătești, iar Sfânta Cruce este scoasă și așezată în mijlocul bisericii.

✦ În Vinerea Patimilor sau Vinerea Mare, Hristos a fost răstignit și a murit pe cruce pentru răscumpărarea neamului omenesc de sub jugul păcatului strămoșesc. De aceea Vinerea Mare este zi de post negru. În această zi se citesc Ceasurile împărătești, fiind o zi aliturgică (fără Liturghie). Preotul este îmbrăcat în toate veșmintele, atmosfera este plină de tristețe, iar la această slujbă aproape că nu se cântă nimic. Ceasurile se citesc din mijlocul bisericii, în liniște profundă, tăcere și tristețe așteptând, la vremea prânzului, scoaterea Sfântului Epitaf.

Sfântul Epitaf se aduce în mijlocul bisericii în sunet de clopot și la această slujbă credincioșii aduc flori, aprind lumânări și trec pe sub Sfântul Epitaf, arătând prin aceasta că se fac următori Mântuitorului Hristos - mor împreună cu Hristos, trec și ei prin mormânt, ca să ajungă la Înviere și viață. Denia de vineri seara, care este de fapt Utrenia Sâmbetei celei Mari, reprezintă slujba înmormântării Domnului nostru Iisus Hristos. La această slujbă se cântă Prohodul, Binecuvântările Învierii și se face procesiunea înconjurării bisericii de către preoți și credincioși cu Sfântul Epitaf. Apoi Sfântul Epitaf este așezat pe Sfânta Masă și se rostesc Paremiile, Apostolul și Evanghelia.

De sâmbătă dimineața, veșmintele preoților și acoperămintele bisericii se schimbă cu cele de culoare luminoasă, iar credincioșii finalizează pregătirile pentru sărbătoarea cea mare, Învierea Domnului. ✦

SEMNIIFICAȚIA FIECĂREI ZILE A SĂPTĂMÂNII MARI

„Cele 40 de zile ale Postului Mare întrec pe celelalte zile, iar Săptămâna Mare este cea mai importantă; și iarăși Săptămâna Mare culminează cu Sfânta și Marea Sâmbătă.

Se numește Săptămâna Mare nu pentru că zilele ei ar fi mai mari sau ar avea mai multe ceasuri, ci pentru că de-a lungul ei s-au săvârșit minuni mari și mai presus de fire și faptele neobișnuite ale Mântuitorului nostru.”

Sinaxar din Sfânta și Marea Sâmbătă

Săptămâna Mare, numită și Săptămâna Patimilor sau mai bine zis a Pătimirilor Mântuitorului Iisus Hristos, începe din seara Floriilor și se încheie cu Sfânta Liturghie a Sfântului Vasile cel Mare, unită cu Vecernia din Sfânta și Marea Sâmbătă și este ultima Săptămână din Triod. În această săptămână se ajunează până seara. Caracteristica esențială a acestei săptămâni sunt Deniile, care se săvârșesc în biserica noastră începând cu ora 18.

Această perioadă este unică în Biserică, atât din punct de vedere liturgic, cât și duhovnicesc. Cu privire la semnificația acestei săptămâni, Preafericitul Părinte Patriarh Daniel a explicat că săptămâna care urmează este diferită de celelalte 40 de

zile care au trecut. Este cea mai veche perioadă de post din istoria Bisericii și ea a fost săptămână de post aspru încă din timpul Sfinților Apostoli. În Sfânta și Marea Vineri nu se săvârșește Sfânta Liturghie și nici nu se mănâncă absolut nimic pentru a împlini cuvântul Mântuitorului că atunci când Mirele, adică El, Hristos nu va mai fi cu ucenicii, aceștia vor posti cu post negru.

Ultima șansă, ultimul timp care a rămas pentru spovedanie, pentru pocăință, este Săptămâna Mare. Fiecare zi din Săptămâna Patimilor are o semnificație aparte. Astfel,

conform Sinaxarului zilei din Triod, în Sfânta și Marea Luni se face pomenire de fericitul Iosif cel preafrumos și de smochinul care s-a uscat prin blestemul Domnului. A doua zi, în Sfânta și Marea Marți, se face pomenire de cele 10 fecioare din Sfânta Evanghelie. În Sfânta și Marea Miercuri, dumnezeieștii Părinți au hotărât să facă pomenire de femeia cea păcătoasă care a uns cu mir pe Domnul, pentru că lucrul acesta s-a întâmplat puțin înainte de mântuitoarele patimi. În Sfânta și Marea Joi, dumnezeieștii Părinți ne-au predat să prăznuim patru lucruri: sfânta spălare a picioarelor, Cina cea de taină, rugăciunea cea mai presus de fire și vânzarea Domnului. Urmează Sfânta și Marea Vineri când se pomenesc Sfintele și Mântuitoarele, Înfricoșătoarele Patimi ale Domnului nostru Iisus Hristos: scuipările, lovirile peste față, palmele, insultele, batjocurile, piroanele și înainte de toate, crucea și moartea, pe care le-a primit de bunăvoie pentru noi. Se mai face încă pomenire de mărturisirea mântuitoare făcută pe cruce de tâlharul recunoscător. În Sfânta și Marea Sâmbătă prăznuim îngroparea Mântuitorului nostru Iisus Hristos și pogorârea la iad, prin care neamul nostru fiind chemat din stricăciune a fost mutat spre viața veșnică. ❖

Părintele Dinu

Procesul Mântuitorului (I)

„În 25 aprilie 1933, la orele 14.00, s-a desfășurat la Ierusalim o rejudicare, de către un tribunal special, a procesului lui Iisus din Nazaret. Judecătorii erau evrei. Judecata s-a desfășurat aplicându-se legile în vigoare la iudei în epoca Mântuitorului. Din cei cincijudecători, patru au votat: nevinovat. Iată-L, deci, pe Iisus reabilitat formal de un tribunal ierusalimitean. Mai sensibili, probabil la detaliile juridice, majoritatea judecătorilor acestui tribunal au decis că sentința de condamnare la moarte a lui Iisus, pronunțată de sinedriul iudaic în ziua de 14 nisan (7 aprilie) anul 30 al erei creștine, a fost nedreaptă. și au votat în consecință.

Au existat și alte încercări de reevaluare juridică a acestui proces.”

Pr. Prof. Dr. Vasile Mihoc - *Procesul Mântuitorului (Cuvânt înainte)*

În această săptămână, în fiecare număr al ediției speciale a foii duminicale parohiale „Săptămâna Patimilor” vom parcurge pas cu pas „Procesul” Mântuitorului ca să înțelegem cum a fost posibil ca Mântuitorul să fie atât de repede executat, crucificat, fără ca măcar să aibă

vreo vină și fără ca să fie îndeplinite minime norme legale. Cartea Pr. Prof. Dr. Vasile Mihoc, „Procesul Mântuitorului” (Editura Teofania, Sibiu, 2001) ne va oferi materialul din care vom da citate generoase. Desigur vom face textului toate prescurtările și adaptările necesare pentru a vă oferi o variantă scurtă a acestei cărți.

Părintele profesor Vasile Mihoc ne spune că Mântuitorul nu a avut parte de un proces corect, deși condamnarea a fost făcută de Sinedriu, curtea supremă de justiție a iudeilor, și confirmată de guvernatorul roman al Iudeii, moartea Domnului fusese decisă de sinedriști după învierea lui Lazăr (In 11, 47-53). Adunarea sinedriștilor din dimineața zilei de vineri 7 aprilie a fost una formală, chiar nelegală, Domnul fiind victima unui complot, iar condamnarea și executarea Sa, un asasinat juridic.

Arestarea Mântuitorului

După Cina cea de Taină, care a avut loc în foisorul unei case, posibil al familiei lui Ioan Marcu (Fapte 12, 12), Domnul, împreună cu ucenicii - mai puțin Iuda - coboară de pe Sion și se îndreaptă spre grădina Ghetsimani de la poalele Eleonului. Acolo are loc ultima ispitire a Mântuitorului, agonia Sa, Domnul biruind pe diavol care-L înspăimânta cu frica de moarte, rugându-se și ascultând deplin de Tatăl.

Întărit prin rugăciune, Iisus se pregătește să îi întâmpine pe cei ce veneau să-L prindă. Iuda era însoțit de oaste și slujitori „de la arhieriei și de la farisei” (In 18, 3), dar și de arhieriei, căpeteniile

templului și bătrâni (Lc 22, 52). Iuda îl vedește printr-o sărutare, iar Domnul, adresându-i-se cu neironicul „prietene” îi reproșează sărutul trădării, adăugând: „Dar acesta este ceasul vostru și stăpânirea întunericului” (Lc 22, 53), căci doar o lucrare demonică putea să fie în spatele gesturilor lui Iuda.

Întărit de Sus, Domnul se predă de bună voie spre patimi și moarte, fiind deplin stăpân pe situație și pe arestarea Sa. „Sf. Ioan ne spune că Iisus le-a ieșit înaintea și s-a prezentat celor veniți să-L prindă, iar ei au căzut la pământ în fața majestății Sale (In 18, 4-9). La această minune, s-a mai adăugat și cea a vindecării urechii slujitorului rănit cu sabia de impetuosul Apostol Petru. Numai Sf. Ioan, care scria la multă vreme după aceste evenimente, ne spune că pe acest slujitor al arhiereului îl chema Malhus, nume omis de sinoptici (n.r. - evangheliști Matei, Marcu și Luca) deoarece, cum spune Tradiția, Malhus a devenit creștin și menționarea numelui său câtă vreme se mai afla încă în viață ar fi constituit un pericol pentru beneficiarul minunii din Ghetsimani.

Apostolii au fugit cu toții. Domnul ceruse, de altfel, imperativ, ca ei să fie lăsați să se ducă (In 18, 8-9). A și fost ascultat fără obiecții, căci sinedristii nu urmăreau atunci altceva decât suprimarea lui Iisus. Ei pun însă mâna pe un tânăr înfășurat într-o pânză care se pare că intenționa să-L urmeze din umbră pe Iisus; acela însă, smulgându-se din pânza care-i acoperea trupul, a fugit gol. Numai Sf. Marcu relatează acest moment (Mc 14, 51-52), care pare să constituie o amintire personală a sa. Ceva mai târziu, revenindu-și din frică, doi dintre ucenici îl vor urma pe Iisus până la curtea arhiereului (In 18, 15-16).” (Pr. Prof. Dr. Vasile Mihoc - Procesul Mântuitorului, Editura Teofania, Sibiu, 2001, p.13-14)

Iisus în fața lui Anna

„Evanghelia a patra ne spune că Iisus a fost dus mai întâi în fața lui Anna (In 18, 13), fost arhiereu și socrul lui Caiafa, arhiereul în funcțiune. Textul iohanic este, de altfel, destul de puțin clar. Lepădarea lui Petru, de care se vorbește în continuare (In 18, 15-18) pare să fie aceeași pe care Evangheliile sinoptice (n.r. - ale evangheliștilor Matei, Marcu și Luca) o situează la Caiafa.

Faptul că Iisus este dus, împotriva legii, la Anna, care nu mai avea nici o calitate oficială, este profund semnificativ. Rezultă de aici că adevăratul autor al condamnării Mântuitorului a fost ex-arhiereul Anna. Deși trecuseră mulți ani de când fusese înlăturat din arhierie - funcție pe care o ocupase de altfel un „timp considerabil” (Iosif Flaviu), anume între anii 7 și 14 sau 15

- Anna continua să exercite o înrăuire hotărâtoare asupra vieții obștești a iudeilor atât prin averea sa considerabilă [...], cât și prin faptul că devenise șeful unei adevărate dinastii de arhierie: cinci dintre fii săi, un ginere (Iosif Caiafa) și un nepot (Matias, la anul 65 d.H.) au deținut funcția de mare preot sau arhiereu.

Anna „L-a întrebat pe Iisus despre ucenicii Lui și despre învățătura Lui” (In 18, 19), adică: (1) despre extensiunea și (2) despre caracterul mișcării sale. Scopul său nu era nicidecum acela de a se informa, ca și cum n-ar fi cunoscut activitatea Mântuitorului; el voia un răspuns în care să poată afla un pretext de condamnare. De aceea, Iisus i-a răspuns: „Eu am vorbit pe față lumii; Eu am învățat întotdeauna în sinagogă și în temple, unde se adună toți iudeii și nimic nu am vorbit în ascuns. De ce mă întrebi pe Mine? Întreabă pe cei ce au auzit ce le-am vorbit. Iată, aceștia știu ce am spus Eu” (In 28, 20-21).

Prin aceste cuvinte, Domnul nu face decât să constate absurdul procedurii lui Anna. Acesta știa mai bine ca oricine că, după legea iudaică, nimeni nu putea fi

condamnat la pedeapsa capitală pe baza propriei mărturii. Ori, activitatea Domnului se desfășurase întotdeauna pe față. Cu privire la ucenicii Săi, Iisus preferă să păstreze tăcerea, pentru a nu-i implica în vreun fel și pe ei. Răspunzând întrebării ce I s-a pus, El se referă numai la învățătura Sa, despre care atât de mulți, chiar dintre cei de față, puteau să depună mărturie. Ce rost mai avea atunci un interogatoriu ca cel la care-L supune Anna pe Iisus? Unuia dintre slujitori i se pare însă că Iisus nu se poartă cuviincios și-L lovește cu palma, zicând: „Așa răspunzi tu arhiereului?” Josnică slugă, nu numai cu starea, ci și cu sufletul! Atrăgând atenția că nu El încalcă vreun drept al lui Anna, că ex-arhiereul este cel care încalcă dreptatea însăși - în Talmud se prevăd pedepse împotriva judecătorului care lovește sau pune să fie lovit un inculpat -, Domnul răspunde „Dacă am vorbit rău, dovedește că e rău, iar dacă am vorbit bine, de ce Mă bați?” (In 18, 22-23).” (Pr. Prof. Dr. Vasile Mihoc - Procesul Mântuitorului, Editura Teofania, Sibiu, 2001, p.14-17) ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 2 - 8 APRILIE 2018

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Luni 2 aprilie	08 ⁰⁰ -10 ⁰⁰ 18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Spovedanie Denie / Utrenia zilei de marți
Martți 3 aprilie	08 ⁰⁰ -10 ⁰⁰ 18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Spovedanie Denie / Utrenia zilei de miercuri
Miercuri 4 aprilie	08 ⁰⁰ -10 ⁰⁰ 18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Spovedanie Denie / Utrenia zilei de joi
Joi 5 aprilie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 18 ⁰⁰ -21 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Scoaterea celor 12 Evangheliilor / Utrenia zilei de vineri
Vineri 6 aprilie	10 ⁰⁰ -18 ⁰⁰ 18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰ 20 ⁰⁰ -21 ⁰⁰	Scoaterea Sfântului Epitaf și trecerea pe sub Sfânta Masă Denia Prohodului Domnului / Utrenia Sâmbetei Mari Procesiune în jurul bisericii
Sâmbătă 7 aprilie	07 ⁰⁰ -10 ⁰⁰ 08 ⁰⁰ -19 ⁰⁰ 23 ³⁰	Împărtășirea copiilor Pregătirea Sfântului Paști / Curățenie în biserică Canonul Sâmbetei Mari
Duminică 8 aprilie	00 ⁰⁰ -01 ⁰⁰ 01 ⁰⁰ -03 ⁰⁰ 12 ⁰⁰ -13 ⁰⁰	Slujba Învierii Domnului - Veniți de luați lumină! Sfânta Liturghie Vecernia Paștilor - „A doua Înviere”

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI ȘERBAN VODĂ PENTRU ANUL 2018 A FOST STABILITĂ LA 100 LEI